

BOR, FRADI, JOG ÉS ÖRÖKLÉT

Nehezen szánja rá magát az ember arra, hogy papírra vesse emlékeit Tattay Leventéről. Nem azért, mert nehezen jönnek a szavak, hanem éppen ellenkezőleg: az egymás közelségében töltött több mint két évtized annyi emlékezetes történettel és szintén élénken élő mindennapi aprósággal ajándékozott meg, amelyeket számba venni, leírni, összegezni lehetetlenség. Ezek jelentős része személyes, intim, mások elé nem kíváncszik. Levente él, ma is él, és akárhányszor lép be az ember a Pázmány épületébe, minden alkalommal érzi a jelenlétét. Nem lehet róla múltidőben írni, egygé vált az intézménnyel, a tanszéki közösséggel, és aki eltöltött vele huzamosabb időt, az nem gondolhat rá úgy, mint aki már nincs köztünk. A kötet szerkesztőinek szíves felkérésére ezért mondtam először nemet, és ezért halogattam az írást, mert én még nem tudok rá úgy gondolni, mint aki átköltözött egy másik világba.

Azoknak a kiváltsága ez, akiknek személyét olyan egyöntetű szeretet veszi körbe, mint őt is. De ez nem lenne elég: közülük is csak azoké lehet, akik a Pázmányt alapítása óta szolgálták, akik felépítették az ország egyik legszínvonalasabb jogi karát, akik bátran belevágtak az ismeretlenbe, törték az utat az utánuk jövők számára. Ők a Pázmány legendái, mi pedig, akik először diákként, később oktatóként hosszabb ideig a közelükben lehettünk, szerencsések vagyunk.

Mesélhetnék most pécsi kalandjainkról, Jobbágyi tanár úr 60. születésnapjának szervezéséről (és magáról az eredményeképpen megvalósult mulatságról), a Fradi csetlés-botlásairól, mint örök témánkról, a közösen bonyolított polgári jogi vizsgákról (vizsgázóként szerencsémre nem találkoztam Leventével), sokminden másról is. De talán többet árulnak el az apró, mindennapos élmények, a bárki (még az arra méltatlanok felé is) megnyilvánuló önzetlen segítőkészsége, az öröm a szemében, amikor műtétje után lakásában felkerestük, a folyosói röpké beszélgetések, a borról folytatott diskurzusaink (egyoldalúak voltak ezek: én hallgattam, ő mesélt). Egészen eltérő jogterületek iránt érzett csillapíthatatlan érdeklődést, és már jóval a nyugdíjkor után is elképesztő intenzitással ásta bele magát új és új tudományos problémák kutatásába, amire mi biztosan nem leszünk majd képesek.

Megdöbbentő belegondolni, hogy ezeknek a kis és nagy dolgoknak a sora lezárult, az elme tiltakozik is ellene. Leventével kapcsolatban nem használunk múltidőt. Az örök jelenben él, és így van köztünk ma is a Pázmány folyosóin.

KOLTAY András